

Grønt-Sælgerske i Liège.

avancerede til Officers Rang og blev egenhændig dekoreret af Kejseren, som kaldte hende „une des gloires de l'empire“.

Listen kunde fortsættes længe; men det vilde være overflødig. — Det er imidlertid sikkert ikke Eventyrlyst, skriver Sjøsteen, ikke Kærlighed til den franske „gloire“, som har drevet de belgiske Kvinder i Kamp; de har været fanatisk troende eller elskende Kvinder, der er gaaet i Strid for dem, de har holdt af, eller for det, de har anset for ret.

Belgiens Kvinder har udviklet den ejendommelige Klosterinstitution, som kaldes *Béguinages*. De er et Slags Fristeder for Kvinder, der ønsker at flygte fra Verdens Uro og Larm; men de kræver ikke strenge Klosterregler eller bindende Løfter. De danner et Slags verdslig Kloster. Flere Paver har forsøgt at formaa „Béguinagerne“ til i alt Fald at fordre Kyskhedsløfte af sine Nonner; men de har haardnakket vægret sig.

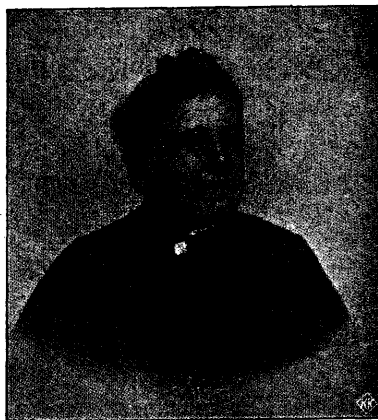
„Les béguines“ bærer Nonnedragt og Slør, de lever af Haandarbejde eller som Rentierer og afsondrer sig ikke fra Verden. De kan gifte sig om de vil. Disse ejendommelige Klostre skal være meget gamle, og de har Aarhundredre igennem bevaret deres Særpræg og deres ejendommelige mareriske Karakter.

Det første „Béguinage“ oprettedes i Nivelles — et Par Mil fra Bryssel, og dets Abedissee skal have været en Prinsesse af den karolinske Æt. Det havde store Privilegier, bl. a. slog det Mønt og havde Byens Styrelse i sin Haand. Borgerne forsøgte Gang paa Gang

at afkaste Aaget; men Damerne holdt fast ved deres Rettigheder, og i elleve Aarhundreder herskede de suverænt — indtil den franske Revolutions Hærtog ind i Belgien.

Udenfor sine „Béguinages“ har de belgiske Kvinder imidlertid ikke mange Rettigheder — disse er forbeholdt Mændene. Code Napoléon er fremdeles bestemmende m. H. t. Forhold udenfor Ægteskabet. „Barnefaderens“ Anonymitet maa der værnes om, og mens den gifte Kvindes Utroskab straffes strengt, kan Ægtemanden kun straffes, hvis han har ført sin Elskerinde hjem til Ægtefællernes fælles Hjem!

Den belgiske Kvindebevægelse har selvfølgelig gjort sit for at rette paa Forholdene; men da den er splittet i forskellige politiske Partier, har den ikke kunnet tage synderlig Fart. Den, for hvem Sagen

Gotti de Gamond

— Idéen — er mere end politiske Synsmaader, er maaske Gotti de Gamond, der i sin Kamp for Kvindernes Frigørelse har optaget Arven efter sin Moder — Fru de Gamond, Belgiens første Kvindesagskvinde. Resultaterne af deres Arbejde er kanske ikke saa let at paapege; imidlertid har de belgiske Autoriteter nu — efter megen Strid — aabnet sine Porte for Kvinderne; men da Staten paa alle Maader vægrer sig ved at ansætte Kvinder i de Embeder, der hvilke de er uddannet, er der for Tiden ikke saa mange, som søger ind ad Universitetsportene. Det vakte stor Opsigt, da den klerikale Justitsminister Le Jeune for nogle Aar siden udnævnte en Kvinde, Alice Bron, til „Præsident“ for Fatigvæsenet.

Indirekte har imidlertid Gotti de Gamond udført et stort Arbejde for Kvindesagen; for 50 Aar siden organiserede hun nemlig Bryssels første offentlige Pigeskole, for hvilken hun i 36 Aar har været Inspektrice, og de mange unge Piger, hun i denne Tid har sendt ud i Verden, har været godt rustede for den Kamp, der ventede dem.

Fallit!

Af Rosika Schwimmer.

I „Jus Suffragii“ for 1. Aug. 1914.

—o—

Tæppet for det evropæiske Teater er draget til Side, og sidste Akt af den største Tragedie, der nogensinde er opført, gaar over Scenen. Katastrofen har ikke overrasket os. Denne frygtelige Begivenhed er den logiske Følge af alle tidligere opførte Akter af det Skuespil, der kaldes: „At grundlægge Staten“.

I Frembringelsen af denne Ulykkens Stund, ulykkeligere og frygteligere end vi kan forestille os, er Kvinder lige saa skyldige som Mænd. Vi bærer alle vor Del af Ansaret for, at Hadets Flammer nu staar i Begreb med at fortære det, som Aarhundreders Aands- og Legemsarbejde har frembragt, staar rede til at slagte hundred Tusinder af Mænd, hvis Bestemmelse var at bygge videre i Civilisationens Værksted. Vi er alle lige skyldige! Det er *Mændenes store Skyld*, at de har opretholdt Hadets og Ødelæggelsens Aand som et uudryddeligt menneskeligt Instinkt og har næret den ved ustandselig og i enhver Henseende at organisere det menneskelige Samfund, som om Krig var en Selvfølge. Det er *Kvindernes store Skyld*, at vi roligt har set paa, at denne samfunds-skadelige Aand bredte sig uden med hele vor samlede Autoritet som *Kvinder* at lægge os mod den og skabe dens Modvægt.

Vi forsømte vor store Pligt som Slægtens Mødre, naar vi ikke fremsatte vore Krav om Delagtighed i Statens Styrelse med større Selvtillid og forlangte dem hurtigere opfyldt end sket er, — men endnu større bliver vort Ansvar, fordi vi endogsaa selv lagde os ind under Voldsaanden og handlede